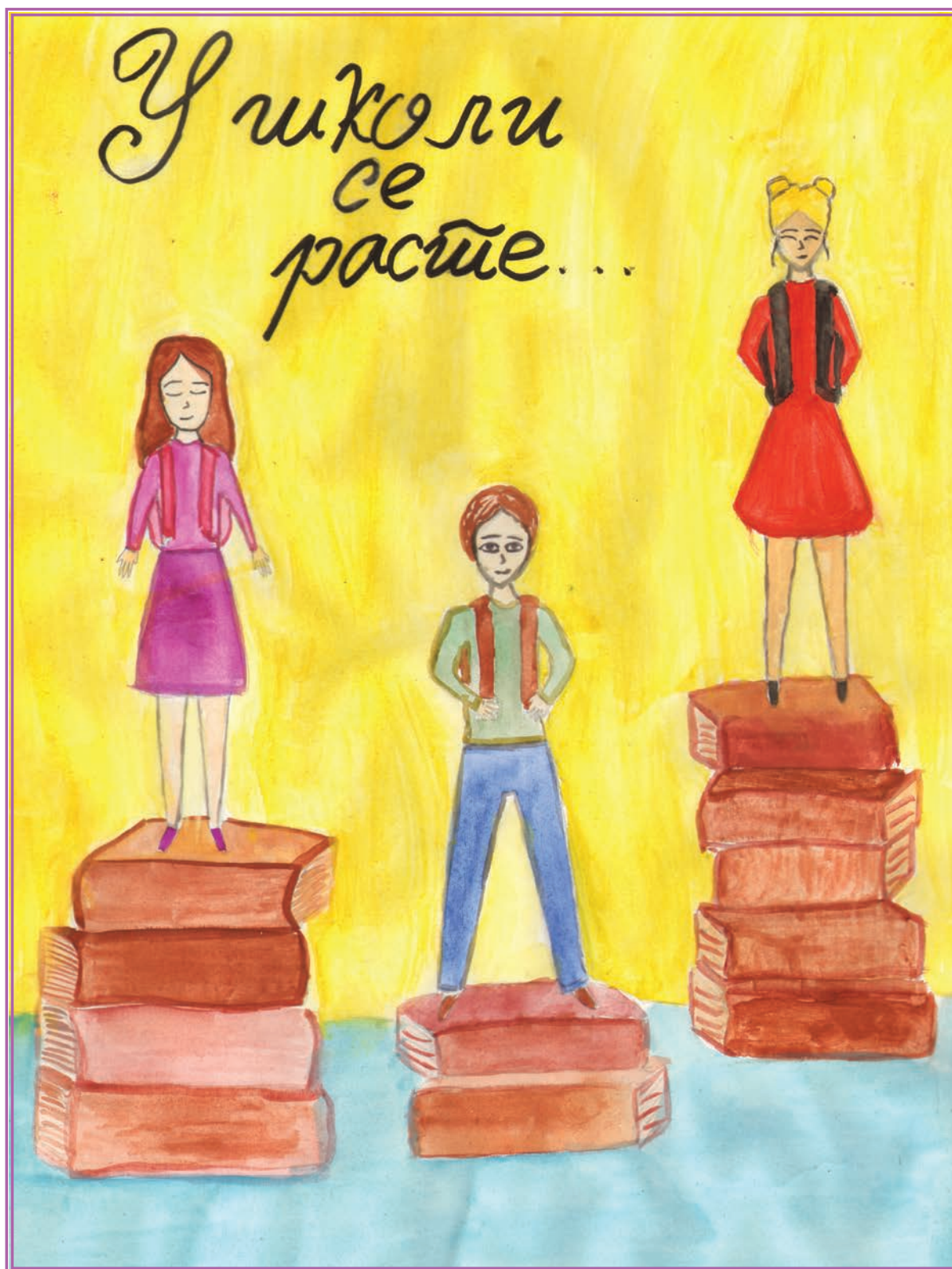

ОМОРИКА

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОСИФ ПАНЧИЋ“

АПРИЛ 2019.

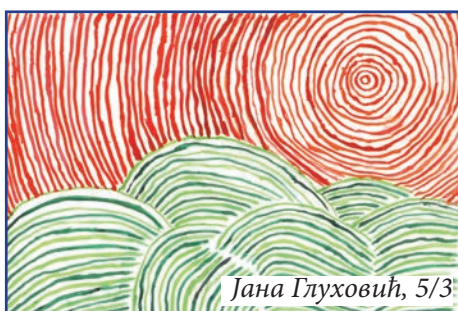

Алекса Боромиса, 4/1

Андрија Ризнић, 4/1

Јана Глуховић, 5/3

Дрина Станисављевић, 8/2

Ема Ковачевић, 8/1

Катарина Стоисављевић, 8/5

Зоран Сарамандић, 8/2

Катарина Башовић, 8/4

Милица Димитријевић, 5/3

Оморику припремили ученици новинарске секције: Милица Ана Кнежевић 5/1, Анита Мисини 5/1, Марија Спречкић 5/1, Милица Ковачевић 5/1, Софија Беслаћ 5/2, Нађа Миливојевић 5/2, Саша Срећковић 5/2, Софија Доброта 5/2, Мила Сакић 5/2, Јана Аврамовић 7/5, Сара Поповић 7/5, Милица Димитријевић 5/3, Теа Шехић 7/1, Константин Чоловић 7/3, Марко Бишевац 7/5, уз сарадњу наставница Тајјане Шофранац, Драгане Ристић и Марије Димитријевић.

ИНТЕРВЈУ СА ЈАСМИНКОМ ПЕТРОВИЋ

1. Шта сте одувек желели да постанете када сте били мали?

Желела да будем учитељица. О томе можете да читате у аутобиографској књизи *Кажу тети добар дан*. Највише сам волела да се играм школе. Моја млађа сестра од тетке Зорица није баш уживала у тој игри, јер је она морала да буде цео разред.

2. Шта вас је навело ка књижевности и колико година се бавите писањем књига за децу?

Одувек сам волела да читам и пишем, али никада нисам мислила да ћу једног дана бити писац за децу. Чини ми се да је то занимање мене нашло, а не ја њега. Моја прва књига *Гига прави море* објављена је када сам имала тридесет шест година. Рођена сам 1960. године па сами израчунајте колико већ дуго пишем.

3. Како добијате идеје како бисте написали књиге?

Идеје за нове књиге најчешће добијам из разговора са децом. У току књижевних сусрета пажљиво слушам шта говоре. Деца су веома отворена и искрена. Осим нових идеја од њих могу да чујем и критике и похвале за свој рад.

4. Која вам је књига била омиљена када сте били наших година?

Моја омиљена књига из детињства је *Пипи дуга чарапа*, коју је написала шведска ауторка Астрид Линдгрен. Главна јунакиња Пипи ми се допадала јер је била храбра, весела и увек спремна на игру и забаву. Волела сам да читам, такође, приче и песме Душка Радовића.

5. Која врста књижевности вам је најлепша? Да ли сте некада писали песме?

Волим да читам приче, бајке и романе. Признајем да у последње време ретко читам песме. Шта бисте ми ви препоручили од поезије?

6. Које вам је омиљено књижевно дело?

Издвојила бих књигу коју сам недавно прочитала, а то је *Скроз истинит дневник једног повремениог Индијанца*. Писац је Шерман Алекси. Он је Индијанац и ово је његова животна исповест. Кад прочитате ову књигу, јавите ми какви су ваши утисци.

7. Колико књига сте написали?

Преко тридесет.

8. Које вам је најбоље дело које сте написали?

Ух, тешког ли питања! Издвајам *Ово је најстрашнији дан у мом животу* и *Лето када сам научила да летим*.

9. Личи ли Софија из „Лето кад сам научила да летим“ на неку девојчицу коју познајете? А Страхинја?

Сваки лик помало личи на свог писца, па тако Софија и Страхинја помало личе на мене. А оба лика помало личе и на моју децу, али и на сву другу децу коју сам упознала некад у животу.

10. Када сте почели да се бавите својим послом и какав је био пут до вашег занимања?

Писати за децу је веома узбудљиво занимање. Пажљиво посматраш људе и догађаје око себе. Кад кренеш да пишеш нову књигу онда та своја запжања, размишљања и осећања

повезујеш у целину. И тај процес рада ти доноси велику радост. Ако се деци допадне твоја књига онда постајеш још срећнији.

11. Да ли вам треба дуго да напишете књигу и колико? Да ли вам неко помаже у писњу књига?

Књигу пишем сама. Све што напишем, наглас прочитам мом мужу Влади, па ми он каже своје утиске. У почетку сам се љутила кад ми је говорио негативне примедбе, али временом сам схватила да ми он тако много помаже. Неке књиге пишем пар месеци, а неке пар година. У просеку за један роман ми је потребно мало више од годину дана.

12. Да ли сте некад помислили да одустанете од писања књига?

Не.

13. Кад не бисте били писац шта бисте били?

Баштованка и радила бих у неком врту. Гајила бих цвеће и дрвеће.

14. Да ли сте се икада бавили спортом?

Да. У основној школи сам тренирала пливање, а у гимназији сам играла тенис.

15. Шта је најлепше што вам се десило у животу?

Рођење мојих унука.

16. Да ли често путујете и који вам је најдражи град који сте посетили?

Често путујем по Србији. Гостујем у школским и градским библиотекама и дружим се са децом. Повремено путујем и по Европи. Мој најдражи град је Стокхолм, главни град Шведске. Шта мислите, да ли је то због Пипи?

Јасминка Петровић

Јасминка Петровић пише за децу и младе. Најпознатија дела су јој: *Школа, Ово је најстрашнији дан у мом животу, Од читања се раст, Породица, Бонтон, 35 калорија без шећера, Лето када сам научила да летим, Све је у реду*. Јасминкине књиге су веома забавне, а баве се различитим, често и врло озбиљним темама. Ове књиге причају са децом и могу да деци помогну. Преведене су на много језика, а неке од њих су драматизоване у позориштима у Београду, Сарајеву, Загребу и Стокхолму. Јасминка Петровић је била уредница тинејџерске емисије на радију, *Двеста из места*. Писала је за многе часописе: *Тик-Так, Велико двориште, Политикин забавник, Хупер, Дечија права*. По Јасминкиној књизи *О дугмету и срећи* снимљен је 2017. године филм *Злогоње*, први дечји филм у Србији после много година.

ПИТАЛИ СМО УЧЕНИКЕ ОСМОГ РАЗРЕДА

Разговарали смо са по једном ученицом или учеником сваког одељења осмог разреда: Вукашином Санаићем из 8/1, Катарином Вастано из 8/2, Ланом Нововић 8/3, Андрејем Шкорићем из 8/4, Марком Бурушићем 8/5 и Саром Марковић 8/6.

1. Коју средњу ћеш средњу школу уписати и зашто?

Вукашин: Планирам да упишем Гимназију „Свети Сава“, информатички смер зато што ме то занима. Омиљени предмети су ми математика и физичко васпитање. Волео бих да будем програмер зато што ми тај посао изгледа занимљиво, а математика ми лако иде. Ако бих се бавио спортом, волео бих да постанем кошаркаш јер волим кошарку и тренирам је сваки дан, већ седам година.

Катарина: Волела бих да упишем две средње школе, Тринаесту београдску гимназију и средњу музичку школу. У животу ми боље иду друштвене науке тако да бих радије уписала друштвени смер него природни.

Лана: Никада нисам разматрала стручне школе, можда зато што су моји увек више били за гимназије, или, зато што и ја сама нисам баш сигурна којом струком желим да се бавим. Гимназија је такође широк појам, да не бих ишла у детаље - још увек сам неодлучна, али прве опције су ми Тринаеста београдска гимназија, Пета београдска гимназија као и Филолошка гимназија.

Андреј: Вероватно ћу уписати гимназију, Тринаесту београдску гимназију, Четврту или Спортску гимназију.

Марко: Нисам још увек сигуран коју ћу школу уписати. Омиљени предмет ми је физичко, тренирам теквондо, био сам први на бициклистичком првенству у Румунији. Мој животни циљ је да постанем успешни спортиста, али такође ми је врло битно образовање.

Сара: Планирам да упишем гимназију: Тринаесту београдску гимназију, јер ми је најближа, а Трећу зато што је једна од бољих гимназија у Београду.

2. Како проводите слободно време?

Катарина: Пошто имам мало слободног времена, трудим се да га проведем квалитетно, а не само да гледам у телефон. Када имам мало више слободног времена, проведем то време са друштвом.

Лана: Сем читања, плесања или слушања музике, проводим време гледајући серије као и играјући игре. Понекад се и сетим па учим са пријемни.

Андреј: Слободно време највише проводим

напољу, играјући кошарку са другарима. Такође, некад узмем да прочитам неку добру књигу.

Марко: Слободно време проводим тако што изађем са друговима напоље. Углавном играмо фудбал или кошарку, понекад идемо у биоскоп. Волели бисмо свакодневно да се дружимо, али немамо прилику због обавеза. Од значајнијих медаља освојио сам 6 на Г1 турнирима (две златне у Марибору и Загребу, две сребрне у Београду и Софији и две бронзане медаље у Марибору и Инсбруку и једну Г2 медаљу у Атини). Поред тога освојио сам и злато на Балканском првенству и био сам пети на Европском првенству у Шпанији (после друге победе над представницима из Хрватске и Велике Британије, изгубио сам у борби за медаљу од Руса на златни бод).

Сара: Ако уопште имам слободно време, проводим га дружећи се са другарицама и другарима. Рекреативно се бавим тенисом и свирам клавир, па и то рачунам у слободно време.

Вукашин: Слободно време проводим дружећи се са пријатељима напољу. Викендом често играм кошарку, понекад идем на село.

3. Шта ти се највише свидело у ОШ „Јосиф Панчић“?

Лана: Школа има једну дивну атмосферу, од учитеља може се очекивати строгаћа, а дисциплина сваког ученика у овој школи, нормално, очекује се да буде најбоља могућа. Али сматрам да је све то и чини добром основном школом. Све у свему немам сумње да ме је ова школа одлично припремила за средњу.

Вукашин: У школи ми се највише свидело то што сам упознао пуно добрих другова са којима ми ниједан дан у школи није досадан.

Катарина: Највише ми се свиђа атмосфера ове школе која је углавном позитивна. Драго ми је да наставници ове школе разумеју значај комуникације и отворености ученика и наставника. Позитивно ме изненађује пријатељство између различитих одељења.

Андреј: У ОШ „Јосиф Панчић“ су ми се највише свидели поједини наставници.

Марко: У школи ми се највише свидело дружење са другарима. Увек се шалимо и забављамо. Од

почетка смо се лепо дружили још код учитељице Сандре Планић, која је увек била пуна разумевања и доста нас је научила.

Сара: Много тога... моја бивша учитељица, неки наставници... неки другари...

4. Када би школска клупа проговорила... Шта никада нећеш заборавити?

Сара: Има много интересантних догађаја. Волим кад је атмосфера на часу радна, али опуштена. На таквим часовима деца могу да се шале, а да то не ремети ток часа. Има много часова које ћу памтити по шалама својих другара из одељења.

Лана: Моју прву оцену дефинитивно! Сећам се момента тамо у другом разреду беше? Видети петицу на папиру уместо печата које су нам наставници давали била је за мене велика ствар.

Андреј: Нећу заборавити школске несташлуке својих другова, нарочито из млађих разреда. Често би нас насмејали овакви несташлуци, а најзанимљивије ми је то што су њихови виновници често на наше питање зашто су нешто урадили, одговарали са „Не знам“.

Катарина: Никада нећу заборавити изненађење на почетку петог разреда. Силни број нових предмета је погодио сваког петака. Срећом, наставници су успели да нас опусте, смире и навикну на ове промене.

Марко: Школски догађај који ћу памтити је екскурзија у 8. разреду јер смо се лепо провели на путу, а када смо стигли на Златар дружили смо се и одлично забављали.

Вукашин: Никада нећу заборавити када смо на екскурзији у четвртном разреду били близу језера и моја другарица, која је у једној руци држала камен, а у другој мобилни телефон, уместо да баца камен, бацила је телефон у језеро. И дан-данас када размишљам о том догађају слатко се смејем.

5. Порука за читаоце...

Лана: Били ви некадашњи, садашњи, или будући јак ове школе, сигурна сам да на крају дана и сви знамо да је осам година проведених овде оставило велики утисак, и ако мене питате тај утисак био је страшно позитиван, и то показује да је ово стварно једна одлична школа

Вукашин: Порука свим читаоцима је да никада неће имати толико времена за игру колико у основној школи, нигде им наставници неће посвећивати толико пажње колико овде и да је оно што мислимо да су бриге у основној школи није ни близу бригаа у каснијем животу.

Катарина: Без обзира на тешке и непријатне моменте у школи, треба бити упоран и никада се не предати. Ипак се морате слагати због тога што проводите осам година са другом децом, а ако не желите полудети за тих осам година, морате се слагати, хтели или не хтели.

Андреј: Порука је да је најважније да се што више дружимо, а не да играмо игрице по цео дан. Много лепше се осећам када се кући вратим са кошарке, а не када седим код куће и два сата играм игрице.

Марко: Порука за читаоце је да се баве спортом јер је спорт битан за наше здраље. Спорт вам показује лепшу страну живота и оплемењује човека.

Сара: За мене је овај период у основној школи био веома леп и забаван. Учила сам, али и уживала у стицању нових знања и дружењу са вршњацима. Веома ми је жао што се један део мог школовања завршава, али заувек ће ми у сећању остати време које смо провели заједно.

6. Препорука за читање, слушање или гледање:

Катарина: С обзиром на то да свирам гитару преферирам музику која у себи садржи неку врсту гитаре, од такве музике највише волим Пака ди Лусију *Entre dos Aguas*, *Rio Ancho*. Од остале музике препоручујем Френка Синатру *My Way* и Мајкла Џексона *You are not Alone* и *Billie Jean*. Од филмова срдечно препоручујем своју омиљену серију филмова о Харију Потеру. Омиљена књига ми је *Дневник Ане Франк* зато што толико мотивише и инспирише.

Лана: Као особа која није баш заинтересована за такозване „тин“ књиге, не верујем да могу доста тога препоручити. Једини писац тог жанра који ми је био јако интресантан јесте Џон Грин, било који његову књигу препоручујем. Од музике, сем Битлса могли бисте послушати Квин или Лед Цепелин, мада разумем да та музика није за све. За гледање зато препоручујем серију *The Magicians*, наравно само за љубитеље фантазије.

Андреј: Препоручујем књигу *Искра у пепелу*, Сабе Тахир. Књига је пуна преокрета и узбуђења.

Сара: За читање бих препоручила две књиге: *Само да смо заједно*, Џуди Блум и *На крововима Париза*, Кетрин Рандел. За слушање препоручујем песму *Перфект*, Ед Ширан, а за гледање филмове *Чудо* и *Мадам*.

Интервјуе водили: Анита Мисини 5/1, Ана Кнежевић 5/1 и Константин Чоловић 7/3.

Ове године, у сарадњи са Културним центром Чукарица, у нашој школи започео је пројекат Читалачка значка. Пројекат се спроводи под слоганом: „Читај, читај, па освој значку у златној боји.“

Ученици који учествују треба да од понуђених књига, за сваки разред, одабру две за једно полугодиште, прочитају их и дају краћи приказ у свецу. На вратима библиотеке налази се плакат и списак књига које су у вези са овим пројектом.

На крају сваког полугодишта, на Дан Светог Саве (27. јануар) и Видовдан (28. јун) пригодно ће бити награђени књигом сви ученици који су учествовали у пројекту. Поред тога, учесници пројекта похађају и креативне радионице у КЦ Чукарица.

Ема, пријатељ каквог бих желела да имам

Волела бих да имам једног пријатеља. Пријатеља који сјаји од маште. Пријатеља као Ема.

Ема је луцкаста лик из предивног романа „Аги и Ема“. Она је несебичан другар, који враћа осмех на лице и скида кишни облак изнад било које намрштене главе. Она је ту да нас насмеје, теши и врати нас у оне наше ципелице које су пре неколико година гацале по барицама. Ема и ја бисмо се лепо слагале. Ја волим да маштам, а она да се игра. Ја волим да причам, а она да слуша. Ја волим да читам, а она да пише. Пламен љубави који има Ема ретко се нађе, па чак и у књизи. Тај топли поглед и та машта може се наћи само код ње. Ако на кишни дан тражиш дашак светлости, увек ћеш га наћи код Еме.

Знам да је она само лик из романа написан пенкалом. Али док окрећем стране тог дивног романа осећам како она седи поред мене и смеши ми се.

Нина Нешовановић 5/3

КЊИГА КОЈА МЕ ЈЕ ОДУШЕВИЛА

„Лаку ноћ за мале бунтовнице“

Ова књига Елене Фавили и Франческе Кавало садржи тајне активисткиња, научница, шпијунки, сликарки и новинарки које су заборављене, које стоје у сенкама мушкараца. Ова књига упутиће те у свет теби непознат, свет бунтовница.

Неке од најзанимљивијих бунтовница јесу:

Фрида Кало, сликарка која је као дете имала парализу која ју је пратила до краја живота, али она није марила за то, њене слике изражавале су њена осећања, одражавале су њу саму у веома живим бојама;

Марија Кири, научница која је открила радијацију и отворила пут ка бољем и ефикаснијем излечељу рака, прва жена која је добила Нобелову награду;

Поликарпа Салаваријета, кројачица са тајним животом шпијунке, револуционарка која се борила за независност Колумбије.

Милица Димитријевић 5/3

Фрида Кало

Елена Тешић, 4/1

ЕМА

Кад чујете име Ема прво што помислите је: То је само једна (обична) девојчица. Е, па могу вам рећи да није тако. Она је једна шашава и луцкаста старица из романа „Аги и Ема“.

Она помаже деци, можда и људима да сагледају свет маштовитијим очима и ја бих хтела да јој помогнем око тога. Можда се чудите што је она старица, а ја дете, али верујте ми кад вам кажем да године нису битне. И њено пријатељство ми је битно пошто бих се забављала на веома чудан начин, ишла на разна места и још много тога. Године нису битне док си још у срцу и у души дете. Године су само бројеви који пролазе муњевитом брзином, само пролете. Боље се забављајте целог живота, а не да рано одустанете од детињства и постанете пословни људи. Ема је јако добар пријатељ јер бодри Агија и научила га је да пише дневник и замишља митска бића.

Зар није предивно имати таквог пријатеља? Он те увек бодри и штити, усређује, теши, засмејава и шта још не ради. Можда је она само лик из романа Игора Коларова, али она је моја јунакиња.

Маиа Каурин 5/3

НЕСТАШНИ НУШИЋ

Миле Врабац, Сима Глуваћ, Чеда Брба, Мита Трта – смејемо се и уживамо са Нушићевим несташним дечама у петом разреду, читајући лектуру „Хајдуци“. Али не само у својим делима, наш угледни комедиограф био је веома духовит и у приватном животу. Анегдоте везане за Нушића препричавали су и записали његови пријатељи и познаници. Често умео да се нашали, не презајући од тога пред ким је и где је. Тако је због песме „Два раба“ завршио осуђен на две године робије. Упркос томе у свом хумору је био и остао слободан и неумољив.

Изабрала сам једну, мени најсмешнију анегдоту, везану за школски живот:

Причало се да је Нушић као дете био врло немиран у школи, али отресит и веома бистар. Једном када су на часу српског језика обрађиване пословице, Нушић је био несташан и није пазио. За казну га је професор прозвао да каже пример неке пословице.

На то млади Нушић као да је већ имао спреман одговор:

– Колико будала пита ни сто паметних не могу да му одговоре.

Наставник се нађе у чуду и замисли да ли Нушић овом пословицом циља на њега па рече:

– Да чујем још један пример, Нушићу.

– Паметном је довољна и реч, мирно ће Нушић.

Након што је схватио да га Нушић зачијава пред разредом, разљућени наставник оде по управитеља школе, па још с врата рече:

– Да те чујем сада, Нушићу!

– Несрећа никад не долази сама, и на ово доскочи Нушић.

Мила Сакић, 5/2

Моја јунакиња из књижевног дела
(Лик Мионе из Прве бразде)

Миона. Ко је она? Она је јунакиња, не није витез што змајевима одсеца главе, не, она је јунакиња, из стварног живота.

Аутор је узео лик из стварног живота и својим пенкалом, уз мало промене фризуре, хаљине и имена, добио је Миону. Став и тврдоглавост су остали исти, и тај карактер, жеља за образовањем. Та скромност и снага муж-жене. Она је храбра путница кроз тежак живот. Испод тог тврдог корњачиног оклопа, ипак се налазе осећања и срце које сада полако заборавља тугу и прошлост за собом. Лик приповетке и њена јунакиња је Миона. Неустрашива самохрана мајка.

Тешко се налази таква жеља, моћ и карактер, карактер муж-жене. Тај лик представља мученицу, остављену без мушке главе, да јој помогне и да је заштити. Она представља чесницу са срећном и позитивном, снажном и издржљивом половином, али ту је и она друга половина, половина туге и жалости. Мрачна половина откинула се кад је Миона видела како њен син оре своју прву бразду и тај комад чеснице остао је вечно закопан у земљи. Тај осећај који је Миона искусила, то је тај осећај који је писац Милован Глишић узео из стварног живота, осећај љубави и среће.

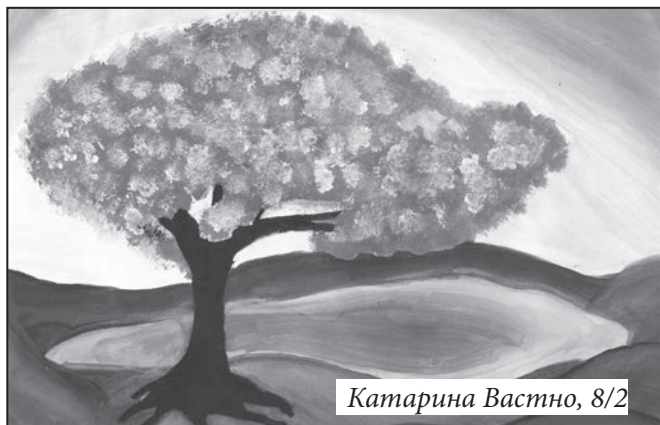
Овај лик има карактер и снагу који би свима добро дошли у животу.

Ако те несрећа снађе ипак имај наду за срећан крај. Веруј.

Милица Димитријевић, 5/3

Ратко Донић, 8/2

Катарина Вастно, 8/2

Нађа Вуксановић, 4/1

Препоруке за читање:

1. „Сара и заборављени трг“, Зоран Пеневски

Ова књига је заиста фантастична! Говори о једној девојчици Сари која трага за својом баком. У тој пустиловини ће јој се придружити јако необични људи који јој помажу да нађе баку. Када будете прочитали ову књигу видећете да је крај сасвим неочекиван.

2. „Све моје глупости“, Градимир Стојковић

Књига „Све моје глупости“ допада ми се због тога што има пуно смешних догађаја. Понекад сам се гласно смејала док сам је читала. Говори о девојчици Богданки која жели да постане режисерка. Током тог пута јој се дешавају неочекивани и нежељени догађаји.

3. „Аги и Ема“, Игор Коларов

Овај роман говори о једном јако нежном и необичном пријатељству, носи снажну поруку и због тога га препоручујем. Чим будете прочитали роман, можда ћете ствари сагледати из друге перспективе и у ствари видети шта је то пријатељство.

4. „Хајдук у Београду“, Градимир Стојковић

Овај роман је јако занимљив. У њему је заиста лепо како је описано да љубав може утицати на људе као на главног јунака Глигорија Пецикозу.

5. „Мали принц“, Антоан Де Сент Егзипери

Ова књига је нежна и носи битне поруке, које памтимо и цитирамо целог живота. На пример: „Човек само срцем добро види, истина се не може очима сагледати“.

6. „Пета девојчица Марја“, Градимир Стојковић

Ова књига је занимљива, духовита, а у исто време и поучна. Говори о нераскидивом пријатељству девојчице Марје и дечака Александра.

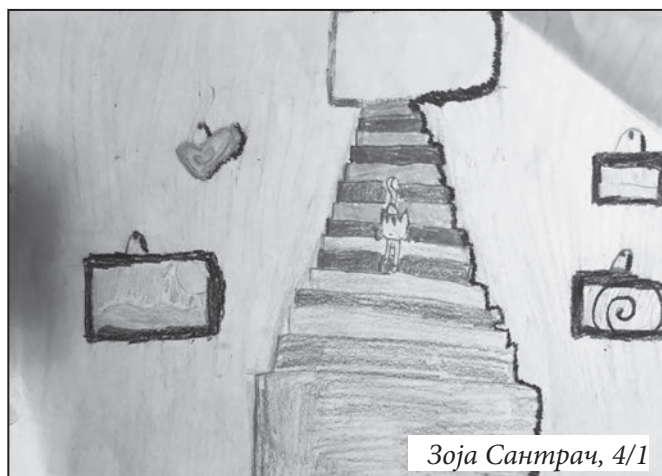
7. „Прича о мишу званом Десперо“, Кејт Дикамило

У овој књизи је јако лепо то што списатељица хоће да нам искаже, кроз све ове догађаје и заплете који се помињу у књизи, једну лепу, мудру и примерену поруку.

Софија Беслаћ 5/2 и Нађа Миливојевић 5/2

Теа Максимовић, 4/1

Зоја Сантрач, 4/1

ОГЛАС

Срце је центар нашег живота,
мора га имати свако.
Зашто је са душом другачије
и изгуби се веома лако?

Љубомора полако пређе у завист,
душа тада почне да лута.
Мржња и похлепа верно се прате,
и душа се нађе на крају пута.

Завири у себе, послушни добро...
Свако ко на време схвати,
за њега неће бити касно
душу своју може да врати.

Ако не осетиш ритам срца
и ако ти душу не заталаса,
онда ти, заиста, ништа не вреди,
душа се не купује преко огласа.

Ива Марјановић, VII

(Прва награда на општинском и друга на градском такмичењу Песнички сусрети деце и младих, 2019)

Теа Максимовић, 4/1

Андреј Шкорић, 8/4

МОЈА УЧИТЕЉИЦА РАДА

Она је стварно најбоља.

Она је стварно најсрећнија, најбоља, најсрећнија, најлепша, свеједно је. Стално је реч о истој особи: мојој учитељици.

Она је та којој се диве сва деца. Она је та коју би свако дете хтело у својој кући. Она је забављачица, певачица, свирачица, сликарка и оно што представља све њене врлине је то што је она и учитељица. Учи децу кроз игру, песму, плес, причу...

Теши нас и стално нам помаже... Добро, добро! Јесте, то је њен посао, али говорим да нам помаже и када је све јасно. Помаже нам да бисмо запамтили. Зато што се у школама, децо, уче ствари не да би нама било досадно, него да не бисмо имали проблема у животу. Треба да волимо своју школу, да је негујемо и да се боримо да остане ту... Е, сада, да се ми вратимо на причу о мојој учитељици! Прича нам анегдоте о њеном псићу, о томе како њој и њеним комшијама нестаје обућа и о многим другим забавним стварима.

ЈЕДАН МОЈ УСПЕХ

Волим снег и бавим се скијањем. Једног зимског дана скијао сам на турниру у Бугарској.

Био сам много узбуђен због тога. Загрејао сам се пре него што сам дошао на ред. Такмичио сам се против много талентоване деце. Почео сам да губим самопоуздање. Када је дошао ред на мене да се припремим, поред мене је стао један високи дечак. Он ми је био главни противник. Несигурност се још више повећала. Помислио сам да, можда, нећу победити. Трка је почела. Мој противник је био веома брз, али моје самопоуздање се полако вратило. Престигао сам га и победио.

Брзо сам стигао до финала. Био сам срећан што сам близу освајања трофеја. Финале је почело. Било је неизвесно до краја. Уз много труда успео сам да прстигнем противника и да победим. Честитао сам му на доброј трци и одличном скијању. Био сам пресрећан.

На такмичењу је увек важно да даш све од себе, а победа долази као награда за труд.

Филип Лисавац, 4/5

ВОЛИМ ПРИРОДУ

Волим Сунце које блиста,
траву кока је чиста и
цвеће које мирише после кише.

Волим дрво пуно птица
и шарених лептирица.

Волим јарке боје цвећа
и зелену боју дрвећа.

Волим дрво с јабукама
и жбунове с јагодама.

Милица Младеновић 2/2

КАДА ДЕДА НЕ ЗНА ДА ПРИЧА ПРИЧУ

Никола Добривојевић, 8/1

Унука: Деко, испричај ми једну причу!

Деда: Што да не! Причаћу ти причу о Снежани... Била једном једна девојчица и звала се Сунчица.

Унука: Деко, звала се Снежана!

Деда: Добро, хајде, Снежана... Близу њене куће живела је добра вила која је стално нешто причала са зидовима.

Унука: Деда, то је била вештица и причала је са огледалом!

Деда: И временом је вила почела да поставља питања зидовима о томе ко је најружнији на свету.

Унука: Дедаааа, питала је ко је најлепши на свету!

Деда: А зидови су одговорили: „Сунчица!“ Онда је вила послала дворску луду да ухвати зеца и донесе његов брк.

Унука: Послала је ловца да убије Снежану и донесе њено срце!

Деда: И бежали су они тако од цвећа и дрвећа, а краљ није могао да нађе зеца, па је уловио јелена, а вили дао рог!

Унука: Чекај, полако, деда... Ко је бежао од цвећа и дрвећа?

Деда: Па, Сунчица... јер је знала за његов план!

Унука: А где је побегла?

Деда: А, да, наишла је на солитер у коме је живело девет ружних гоблина.

Унука: Под један: живели су у колиби, под два: били су патуљци и под три: било их је седам!

Деда: Тако је. Сунчица је хтела да позове помоћ са свог ајфона, али

није било интернета, а претходно је потрошила сав кредит...

Унука: Колико ја знам, тада није било мобилних телефона!

Деда: Пошто су гоблини били само у гаћама, а ближила се зима, замолили су Сунчицу да им сашије одела. Тако се она убола на кактус и гоблини су живели у гаћама срећно до краја живота!

Унука: Тако не иде крај бајке, дедааа!

Деда: Дааа, у праву си... Гоблини су били лењи и само су гледали Ивана Ивановича, док се вила претурила у љубазну тету и дала Сунчици отровну крофну и Сунчица је заспала...

Унука: Деда, дала јој је јабуку!

Деда: Добро, де... јабуку, крофну, исто... Гоблини су мислили да сањају, па су почели један другог да штимају, кад оно...

Унука: Шта, шта, шта?!

Деда: ... Кад оно долази гуслар на белој кози!

Унука: То је ПРИНЦ!

Деда: ... И нико не зна зашто је он Сунчицу пољубио једном, двапут, трипут... Не питај, било је онолико ценкања! Када се Сунчица напоскон разбудила, одвео ју је у своју шупицу на крају села и живели су дуго и срећно док коза није умрла од старости, а они од љубави!

Унука: Дедааа, не вреди...! Следећи пут ми баба прича причу!

Милица Митић, 4/2

Елена Јовановић, 8/6

МОЈА БАКА

Моја бака се зове Катарина, али је сви зовемо Каћа. Она има седам-десет година.

Њене очи су боје кестена, а трепавице су јој црне и густе. Коса јој је седа и кратка. Мало је виша од мене. У слободно време помаже мојој браћи и мени око задатака из математике. Она је била учитељица, па кад нешто објасни, не може да буде нејасно. Воли да шета по парку са комшиницом. Када нам дођу гости, ја јој помажем око постављања декорације и послуживања разне хране коју смо заједно направиле.

У кухињи држи пехар који сам направила када сам имала седам година. Пехар је од папира који је обојен златном и жутом хемијском. Тај пехар је био за најбољу баку године.

Моја бака прелепо слика. За њену и декину годишњицу брака ја сам им насликала слику нашег плаца у Црној Гори. Њен рођени брат је пре неколико година умро и много ми је жао због тога.

Моја бака је најодговорнија особа коју познајем и када постанем бака желим да будем као она.

Мина Милановић, 4/5

НЕБО

Било једном једно небо,
љубичасто-плаво-розе,
по ком су, логично,
пловиле козе.

Козе, биле су црвено-жуте,
неке срећне, а неке љуте.
На козама били су
витезови страшни,
што су плишане меде
држали у ташни.

Витезови борили су се
против страшних змајева,
из луна-паркова оближњих
крајева.

На змајевима били су они,
опаки пацови,
што их цица-маца гони.

Витезови су се без предаје борили
док се на крају,
нису уморили.

А ни опаким пацовима
није било лако
да снажне витезе победе тек тако.

И тако на бојноме пољу,
где се витезови и мишеви кољу
дошле су најопакије звери
свачија мајка, баш по мери!

Била је ту мајка коза,
црвено-жута,
видите, била је,
веома љута.

Била је ту и мајка миша,
због ње се наоблацило,
к'о да ће киша.

Затим дође змајева мајка,
велика неман,
са њом да се бори
нико није спреман.

И да не заборавимо мајку витеза
малог,
рањеног и у бици палог.

Мајке се мало замислише,
па све у глас строго рекоше:
„Срам вас било ниткови мали!
зашто нас на игру нисте звали?!“

И тако су се на небу сурово
играли
мајке и њихови синови мали.

Марта Секулоћ, 6/4

КОД КУЋЕ ЈЕ НАЈЛЕПШЕ

Постоји много места на свету које сам посетила и
која су ми се допала, али мени је код куће најлепше.

Никада се нисам селила из свог родног града, и
већ једанаест година живим у њему, у истој згради,
у истом стану. Пре мог рођења у том стану живели
су моји родитљи, бака и дека. За њих, наш стан има
превише успомена.

Још док су моји бака и дека били живи, у кући су
биле ствари које ми још чувамо... попут слика, на-
мештаја, посуђа, драгоцених украса и слично. Кућа
је велика, лепа и има пуно соба, намештаја, старих
предмета. Највише времена проводим у дневној соби
у којој се налази телевизор, што се мени допада.
Најлепше у мојој кући јесте то што живим са својом
породицом. Нажалост, ретко када смо сви на окупу.
За празнике зовемо најмилије, окупљамо се код нас у
кући и уживамо. Поред тога што нас греје дом, греје
нас и љубав. Често сам тражила да се селимо, али
тада нисам размишљала шта значи дом и успомене.
Шта бисмо све оставили у дому, и како не бисмо
могли да га обилазимо више. Ипак, то не бих волела.

Схватила сам да није битан простор и изглед стана
или куће у којој живимо, битно је са ким станујеш
и колико те греје љубав твојих најближих... и да се,
наравно, осећаш срећно и заштићено. Зато ја највише
волим своју кућу, јер ми је код куће најбоље.

Видана Трајковић, 5/5

Марија Војводић

МОЈА БАШТА

У крилу једног чардака
има једна башта.
Стварно је лепа...
То је моја машта.

Цвеће жути,
али не вене.
Чак ни ружа не може
да убоде мене.

Оливер Дрвенција, 5/4

Шта да вам причам,
веома је дуга,
само да знате
изнад ње је права дуга.

МАЛИ КОШАРКАШ

Кад сам био мали, слушао сам приче како се сви спортисти својом грађом диче. Причали су ми редом – ујке, тетке, бабе: „Буди сине спортиста, не седи за џабе!“

Наслушах се тако ја од малих ногу, шта све од спортова да тренирам могу. Навалили на мене, мајко моја мила: „Немој да нам будеш прасе од сто кила!“

Нисам се двоумио шта да изаберем, одувек сам волео по кошу да се верем. Уписао ме одмах на кошарку чича, и од тада почиње моја спортска прича.

На тренингу, искрено, нисам био лош, само је високо постављен тај кош. Да су га бар спустили ближе до паркета, све би лопте ушле, а не свака пета.

Са лоптом сам трчао брже и од ветра, ал' ми увис фалило бар још пола метра. Свако је по глави мог'о да ме лупка, јер сам свима био једва и до пупка.

Сад је друга прича, нисам више мали, жмурећи сад дајем кошеве у хали. Сад ја друге могу да лупкам по глави, коначно сам постао ја кошаркаш прави.

Поносни су сад ујеке, тетке, стрине... Па гласно навијају са сваке трибине. „То је наше дете!“, вичу насред хале. „За њега је почетник и Ђорђевић Сале“.

Драшко Маричић, 7/3

Теа Шехић, 7/1

НОЋНО РОЊЕЊЕ

Моја омиљена активност на мору јесте роњење. Прошлог лета је било мало другачије и узбудљивије.

Једне вечери чула сам како мој ујак и мој теча разговарају о одласку на ноћно роњење, и то по заливу. О томе су разговарали са мојом мамом и баком како планирају да поведу мог брата Јована и мене. Оне су се сложиле да је то одлична идеја. Јован је скакао од среће, а ја сам се мало двоумила. Сви су ме пожуривали да се одлучим. Нисам знала шта да радим. На крају сам рекла ујаку да не желим да идем, па је он дао знак мом течи и Јовану да крену ка плажи. Међутим, у последњем тренутку сам се предомислила. Брзо сам зграбила своја жута пераја, маску за роњење и подводну лампицу. Чим смо стигли на плажу, навукла сам пераја и маску, и ушла у воду да се мало загрејем. Било је хладно и имала сам осећај да ћу се претворити у коцкицу леда. Одједном ме је прошла језа, не само због хладне воде и мрака, већ и због чињенице да је залив био огroman. Ипак сам брзо избацила црне мисли из главе и упалила своји лампицу. Најзад смо кренули у ноћну авантуру. Било ме је и даље страх, али сам покушала да се опустим. Подводни свет је предиван ноћу обасјан лампом. Планктони су под светлом светлуцали као безброј лепршавих шљокица. Видели смо разне рибе: велике и мале, шарене и необичне. Море у заливу било је препуно морских звезда, јежева, шкољки и рупичастих стена. После извесног времена, кренули смо у истраживање пећине. Поново сам се уплашила и осетила сам како ме прекрио још један талас хладноће. Ништа нисам рекла својима, већ сам наставила даље. Пећина је била препуна алги и морске траве. Било је и мноштво сићушњих рибица које су се кретале у јатима. У једном тренутку је постало много хладно, јер је наишла хладан талас. Тада смо одлучили да се вратимо и отпливамо ка обали. Тамо су нас сачекали мама, бака и дека. Сви су нас питали како нам је било и како смо се провели. Јован и ја смо све време одушевљено одговарали на њихова питања. Мама нас је после сликала са једне стеновите плаже за успомену.

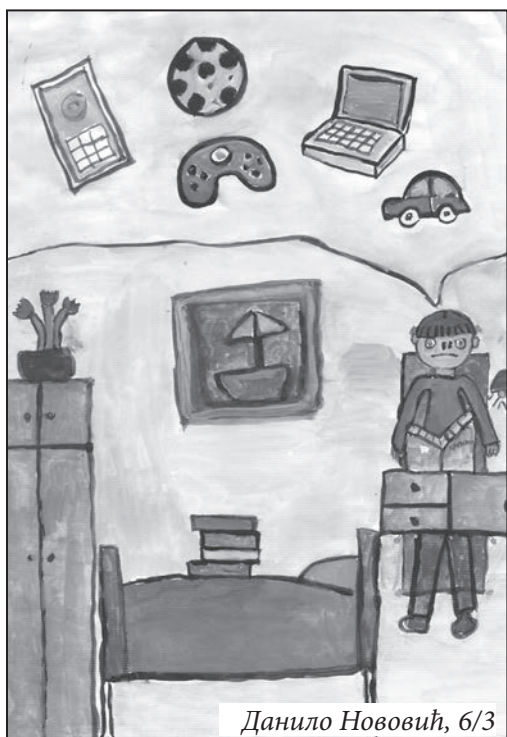
Било је то једно лепо и узбудљиво летовање. Срећна сам што сам успешно савладала страх и остварила жељу да роним ноћу.

Мина Миловановић, 4/5

СВЕ ВРВИ ОД ЖИВОТА

Створи Бог светлост првог дана,
 безобличну и празну са свих страна.
 Бог то створи врло лако.
 „Створићу још нешто!“, и би тако...
 Другог дана мучио се Бог да раздвоји
 воду изнад свода
 од воде испод свода,
 па се умори од посла тог.
 Трећег дана раздвоји Бог копно од
 воде.
 Питам се где све те ствари воде...
 После тога израсло на комну биље,
 дрвеће, шуме... и мирисно смиље.
 Четвртог дана створи Бог Месец и
 Сунце,
 да сваком обасја бело лице.
 Петог дана створи Бог животиње
 водене и летеће,
 И тада Бог и народ ускликуше од
 среће.
 Шестог дана створи Бог
 копнене животиње и створи човека...
 И човек постаде господар света...
 Чини ми се да је то био потез века!

Ника Авдаловић, 3/1

Данило Нововић, 6/3

ДРУГАРСТВО ЈЕ...

Другарство је
 кад неко може да те
 насмеје

И чак у сате ране,
 да може да ти улепша
 дане

Кад си тужан,
 нерасположен, љут
 прави пријатељ ће
 бити ту

Да се прича сваког
 дана
 и игнорише свака
 мана

Кад се једно другом
 верује
 пријатељство увек
 делује

Да будеш са осмехом
 на лицу,
 да имаш праву
 другарицу.

Невена Петковић 6/6

Песма о Крају

Био једеном један Крај
 и пошао је тако у рај.

Збуњен је био,
 то морате знати,
 осврну се и види
 Причу која га прати.

Сретоше и писца
 који је изгубљен
 и пођоше они у кућицу
 тесну,
 и у њој су се осећали,
 као миш у мачкином
 репу.

Софија Беслаћ 5/2

Стефам Милосављевић, 7/4

СТАРИ ЗМАЈ

Били су дивни сунчани дани,
 био је леп и топао мај.
 Рађали су се мали змајићи,
 а старом змају Полу ближио се крај.

У веома дубоку старост је заш'о,
 Навршио је година триста.
 И чекала га је завршена
 рекордерска Гинисова биста.

Проживео је историју целу,
 упознао је Кристофора Змајкубуса,
 видео је настанак телефона
 и писао на копијама папируса.

Није се дугим животом хвалио,
 био је скроман и душе чисте.
 Животом је био против рата
 и примао хајдуке и борце у госте.

Многи змајеви су му остали дужни,
 стално су се око њега мотали...
 Питали га како да му се одуже,
 чак су му и досађивали.

„Нисте ви мени уопште дужни,
 били сте ми дивни пријатељи.
 Будите тако и према другима добри!“
 Старац им мудре речи вели.

„Ал' ако ми нешто желите учинити,
 чувајте ми унукe од сваког страха.
 А ја ћу вам се са неба одужити,
 тако ми мог последњег даха!“

Били су дивни сунчани дани,
 био је леп и топао мај.
 Сви су били веома тужни,
 јер је старом змају Полу дошао крај.

Калина Павловић, 5/1

МОЈ ПАС

Увек кад се пробудим и
отворим очи,
У мој кревет он скочи.

Он је моја куца, он је мој
пас,
Кад кажем Руби, он дође за
час.

Мио је и драг и воли да се
мази,
На мене и моју породицу
пази.

Чупав је и бео као грудва
снега,
Нека се зна – не могу без
њега!

Лазар Ивановић, 4/2

ПОГЛЕДАЈ СВЕТ ОЧИМА ДЕТЕТА

Деца виде играчке,
А одрасли парче пластике.

Деца виде бојице,
А одрасли само обичне оловке.

Деца виде једнорога,
А одрасли нестварну животињу.

Деца виде леп свет пун занимљивости,
А одрасли празан, досадан свет.

Деца виде радост
Коју одрасли не разумеју.

Теа Мијовић, 4/2

(Прва награда на општинском такмичењу
Песнички сусрети деце и младих, 2019.
године)

ГЛАВНИ ШУМСКИ
ДАСА

Ја сам паук чаробњак,
А не баук чаробњак.
Много волим да радим
И шарену мрежу да
градим.

У густој шуми живим
И своме делу се дивим.
Половину дајем свом
пријатељу Ранку
Буба које упадну у моју
замку.

Ја сам у шуми главни даса,
Нисам вам рекао – зовем
се Васа.
Имам осам ногу
И свашта да урадим могу.

Давид Ђоковић, 4/2

ПОЖЕЛИ ДА ИМАШ СРЦЕ
ДЕТЕТА

Сети се када си био дете:
У мислима твојим
Играчке причају и лете.

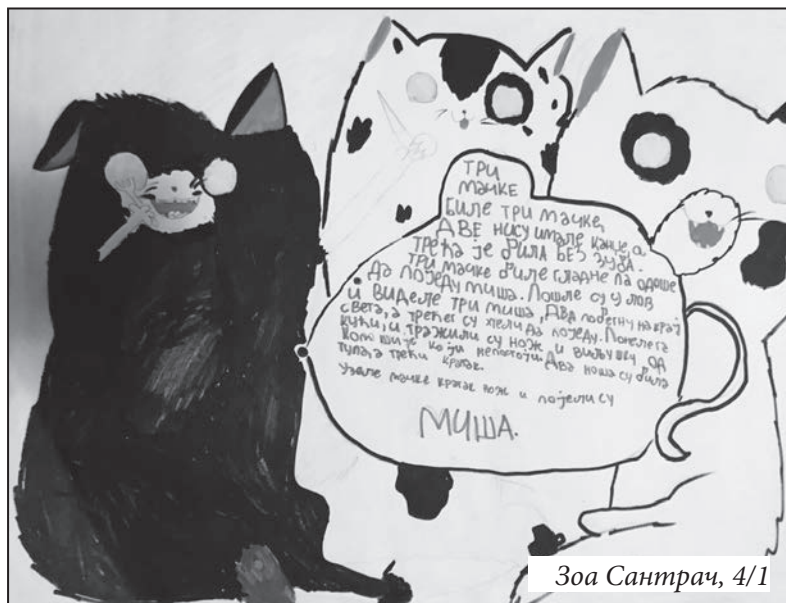
Између две ватре и друге са
лоптом игре
У дечијој глави
Врте се као чигре.

У парку се деца заједно клацкају,
На љуљашци љуљају,
Заједно одрастају.

И када се заваде у школи,
вртићу,
Брзо се измире,
Свађу превазиђу.

Пожели да имаш срце детета
И мани се лоших ствари!
Погледај свет очима детета
И више никоме ништа не квари!

Ања Мараиш, 4/2

Зоа Сантрач, 4/1

Мачкица

Има једна мачкица,
Име јој је Тачкица.
Чак и када зева,
Она гласно пева.

Воли да се игра,
Врти се ко чигра.

Она дању скаче,
А по ноћи плаче.

Не зна писати тачкице,
Има тамне окице.
Бркови јој сиви,
Она лепо живи!

Нађа Вуксановић 4/1

ЈЕДАН МОЈ УСПЕХ

Био је летњи распуст и ближио се пут на море. Овог пута сам чврсто одлучила да научим да роним. Хтела да видим подморски свет који ми је брат стално описивао, јер је он одличан пливач и ронилац.

Спаковали смо ствари за море, а ја сам посебно спаковала то што ми је најважније – маску за роњење и пераја која сам добила од бабе и деде на поклон. Једва сам чекала да кренемо на пут, дођемо до мора и испуним своју жељу.

Чим смо стигли, рекла сам бати да идемо на плажу. Мама ми је рекла да се одморим, па да касније одемо. Нисам могла да чекам, па сам наговорила бату да одмах идемо. Кад смо дошли на плажу, кренула је полако да се остварује моја велика жеља. У почетку сам била уплашена и збуњена. Моје узнемирење је зауставио бата који ме је ухватио за руку и рекао да се не плашим, јер је он ту и помоћи ће ми. Навукла сам опрему и тада је почело. Заронила сам са батом, а испод мене се одједном отворио један нови свет. Видела сам рибице, предивне шкољке, црвене морске звезде, гомиле морских јежева, а ту је био и један љигави морски краставац.

Када сам изронила, била сам пресрећна и поносна. Постигла сам свој највећи успех, јер сам победила страх од морске дубине и од оног што не знам шта је испод мене кад пливам. Шкољке које сам изронила понела сам баки као доказ мог успеха.

Милица Миловановић, 4/5

Нина Јовановић, 4/1

Кад бакица не зна да прича

- Живела једном три коња.
- Не, него три прасета!
- Ах, да, три прасета. И један коњ је рекао: Сад ме добро слушајте, жирафе..
- Нису били ни коњи ни жирафе, него прасићи!
- Добро... Хајде да направимо куће, пошто је крајње време да их имамо.
- Бако, нисам сигурна да ли је то истина.
- Наравно да је истина! Једно прасе је направило кућу од камена, друго од злата, а треће од дијаманата.
- Све си побркала, бако, куће су биле од сламе, дрвета и цигле.
- Тако је. А онда је дошао један вук и повикао: Дошао сам да купим ваше куће!
- Бако...?!
- Сачекај да завршим причу. Прво је купио камену, па златну, али дијамантску није могао. Била је скупа.
- Бако, гладна сам. Једе ми се пица.
- Добро, ево ти новац.
- И бака настави да чита новине.

Андреј Ковач, 4/2

ЗИМСКЕ ЧАРИ

Свако годишње доба има своје лепе ствари,
али лето никад не доноси зимске чари.
Зима има нешто, што другом добу фали.
мраз, хладноћу, снег и радости онима који
су мали.
Деда Мраз њима поклоне доноси,
и све ружне мисли односи.
Тако и пахуљица која прва падне
односи мисли гадне.
Снешко Белић са шерпом на глави
доноси срећу и деци на јави.
А кад грудве лете на све стране
уместо сунца, дечија срећа гране.
И кад се дете санка и скија,
од дечије радости све почне да сија.
Ето, то су зимске чари... али нису баш све,
Јер можда има још која,
можда стотину ил' две

Маша Каурин, 5/3

ОБИЧАН ДАН

Данас није обичан дан,
мом тати је рођендан.
Волим када пишем о њему,
јер ме он подржава у свему.

Тата је свештеник прави,
и воли тиме да се бави.
Поносна сам на њега ја,
лепо му стоји мантија.

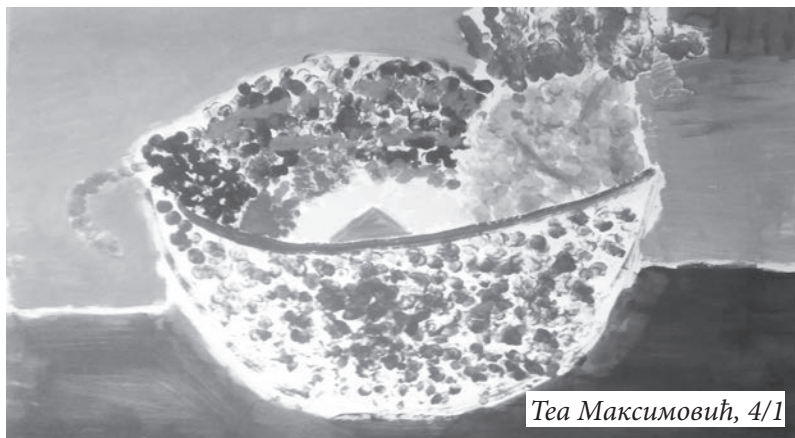
Он историју са мном учи,
да ми најбоље објасни, често се мучи.
Шта год да се деси, ту је да разуме,
да ми помогне у свему, увек уме.

Као мала сам му рекла: „Осветлаћу
ти образ!“

А, он ме учио да поднесем пораз.
Умем да му кажем нешто што заболи,
али зна он ко га највише воли.

Шта ми је све у животу пружио,
да пишем о њему је заслужио.
Татице мој, данас је твој дан,
неописиво те волим, срећан ти
рођендан!

Видана Трајковић, 5/5

Теа Максимовић, 4/1

КАД МАМА ИЗОКРЕНЕ БАЈКУ

- Мама, мама можеш ли да ми испричаш неку бајку?
- Могу.
- Једном давно живело је седам вукова...
- Не, седам јарића!
- Ааа, да! Седам јарића.
- И тако, мама им је рекла да ће да дође вук и све да их поједе док она буде у биоскопу.
- Не! Мама им је рекла да она иде на пијацу да купи купус, и да не отварају ником врата осим њој, а да би знали да њој отварају врата, а не неком странцу, ставиће њену белу ножицу на прозор и повикати: „Дечице, мама је, отворите ми врата!“
- Имаш право.
- За то време, док је мама причала то својим јагњићима, прислушкивала их је једна мала лепа цица-маца која је хтела да их позове на свој рођендан.
- Неее... Прислушкивао их је зли, опасни вук који је хтео све да их поједе!

– Ооо да, тако је било.

– Када је вук чуо шкрипу врата, знао је да је то мама кравица, па се брже боље сакрио иза жбуна.

– Ах, мама! Ти стварно не знаш да причаш бајке и зато сад идем у своју собу!

Кад је девојчица отишла у собу, мама је са осмехом на лицу наставила да чита часопис „Блиц“.

Калина Ђуровић 4/1

СА ПРОЗОРА МОЈЕ СОБЕ

Седим. Гледам кроз прозор. Цео свет видим пред собом. То ме из неког непознатог разлога чини срећном.

Природа се буди. Дрвеће, као да га неко мало дете боји у бојанци... Из хладних, тмурних боја почињу да одишу новом свежином и веселим бојама. Животиње почињу да излазе из својих скровишта и улепшавају ово оличење идиле. Птице цвркућу и све оне чине складну музику која је лепша од сваког инструмента или људског гласа. Сунце је престало да се стиди и провирује иза облака, тешких попут олова. Људи су се, у склопу са целом природом, препородили. Скинули су маске и разведрили се. Све обузимају чари пролећа.

После неког времена сам схватила зашто ме гледање кроз обично стакло чини срећном. Видим да, иако седим сама у четири зида, нисам потпуно сама. Око мене је цео свет који посматрам и дивим му се.

Тако је са многим стварима у животу, иако на први поглед изгледају обично, некога чине срећним и све док имамо нешто што нас усређује бићемо испуњени, а то је за мене природа. Прозор је само веза између нас затворених у топлини дома и спољашњег света.

Бранислава Мијановић, 6/3

ЧУДЕСАН СВЕТ ОКО МЕНЕ

Једнога дана сам хтела да прочитам своју омиљену књигу.

Када сам је отворила засветлела је и одвела ме на једно чудесно место. Била сам на облаку који ме је однео у свемир. Облак је био јако мекан, па ме је подсећао на белу, шећерну вуну.

Поздравила сам се са златним, прелепим звездама. Скакала, ходала и забављала се на Месецу. Одједном сам угледала Сунце како плаче. Питала сам га шта му је и рекло ми је да нико неће да се дружи с њим. Тада сам му ја помогла и спријатељила га са Месецем. Од тада су постали нераздвојни пријатељи. Сунце ми се захвалило.

Одједном сам се пробудила и схватила да је то у ствари био само један незабораван сан изазван књишком авантуром.

Нађа Миливојевић 5/2

Дуња Цекић, 8/1

СА ПРОЗОРА МОЈЕ СОБЕ

Прозор моје собе за мене представља прелаз у слободни, огромни, пространи свет.

Са прозора моје собе пружа се поглед на многе лепе делове града. Једно од најлепших места које се види је Савско језеро. Са седмог спрата, на коме живим, Ада се види савршено, а када се сунце пробудије кроз беле паперјасте облаке и баци своје зраке на површину језера оно светлуца и прелива се у свим дугиним бојама. Поред језера налази се водоскок који распршује воду као да жели своје весеље да подели са свима. Чим мој поглед одлута мало у десно, пред мојим очима укаже се очаравајући мост који иде преко реке Саве. Величина и изглед тог моста испуне ме неком жудњом да се нађем тамо, и загледам у плаветнило реке док ми хладни ветар мрси косу. Између ове две велелепне слике налази се моја школа, која у односу на мост и језеро изгледа малено и скучено, али ја, ипак, знам да се иза њене фасаде крију просторства испуњена многим тајнама и успоменама којих се дуго сећамо. Њен наранџасти кров улива топлину и радост својим ученицима. Мало изнад школе простире се величанствен парк који увек изгледа живо због много деце и природе која га краси. Овај парк је настао тако што су студенти са оближњег факултета пре много година садили различите примерке биљака. Парк је увек тако зелен и шарен, јако често осетим дивљење према тим студентима који су са пуно стрпљења обогатили овај парк посебном причом и јединственом лепотом.

Прозор моје собе је чаробни портал који ме може „одвести“ у разне дивне делове града Београда. Неке ствари лепше изгледају када се гледају са висине јер тек тада можемо да увидимо њихову целокупну лепоту.

Ивана Шалипур 6/6

ГЛУМА КАО ЛЕК

Наше мане често могу постати наше предности. Питате се како. Многим особама које су имале проблема са муцањем препоручене су вежбе изговора и вежбе говора. Такве вежбе, углавном, раде глумци, док уче глуму, као и свакодневно, пре својих представа. Због тога су особе које муцају често проналазиле решење или барем побољшање на часовима глуме. Неки су чак и почели озбиљно да се баве глумом и постали познати глумци. Вероватно бисте се изненадили да чујете да је омиљени глумац милиона гледалаца Брус Вилис у детињству јако муцао. И то не само он. У истом друштву су и глумице Мерилин Монро и Емили Блант. Велики научник Исак Њутн, чувени писац за децу Луис Керол, премијер Велике Британије Винстон Черчил – сви су се они борили са муцањем и сви имају нешто заједничко: успели су да победе своју „непријатну навику“ и постигли огroman успех.

Најпознатији од свих, ипак, је старогрчки говорник Демостен... Демостен је био највећи говорник античке Грчке. Његови говори одликовали су се високом књижевно-уметничком вредношћу и пружали су увид у политичка и културна збивања у античкој Грчкој током 4. века пре н. е. Демостен је научио реторику проучавајући говоре великих оратора пре њега. Као дечак Демостен је имао говорну ману и неколико телесних недостатака. Међутим, он је дисциплиновано вежбао да би превладао тај недостатак и поправио изговор. Радио је на дикцији, гласу и мимици.

Свако је некада имао јавни наступ, макар то било и усмено одговарање у школи или разговор са родитељима о свом дану (оно чувено питање: Шта сте данас радили

у школи?). Сваки глумац, па чак и онај најискуснији, има некада трему пред представу. Тада долази до заборављања текста или до тоталног збуњивања. Зато глумци пред сваку представу или наступ раде вежбе дисања да би се опустили, али, такође, док су на бини и јавно говоре увек замишљају да нема публике, чак и када говоре пред стотинама људи.

У борби против овог страха, неки тврде најснажнијег страха, помаже нам такође – глума. Глума нам, такође, помаже да постанемо бољи и интересантнији људи, да развијемо свој карактер и проширимо интересовања. Навешћу само два одлична примера: Никола Ђуричко и Андрија Милошевић. Никола Ђуричко је пре свега познати глумац, а затим музичар и телевизијски водитељ. Недавно се опробао и у писању књига. Написао је јако занимљиву књигу: „Догодовштине једног Џонија“. На крају књиге налазе се поглавља која мотивишу дете да само измашта своју причу налик онима у књизи. Џонијеве догодовштине визуелно су обogaћене илустрацијама познатог илустратора и стрип цртача Тихомира Челановића.

Андрија Милошевић је један од најпознатијих глумаца на простору Балкана. Глуми у позориштима, филмовима и серијама, што значи да је позоришни и ТВ глумац. Поред тога што је Андрија одличан глумац, он је и добар имитатор и песник за децу. С времена на време, воли да изрецитије по неку своју песмицу. Издавачка кућа Лагуна објавила је збирку песама за децу „Кишни глистац“ чији је аутор Андрија.

Марија Спречкић 5/1

Онај ко жели да промени друштво треба да почне од себе

„Друштво чини човека“, нешто је што смо чули милион пута. Нико не разуме да се то не односи на само неколико људи који те окружују, већ на целу заједницу, која је данас на “ивици лудила”.

Налазимо се у позоришту, обучени као за маскенбал, гледајући на сцену где пар људи у оделима играју партију ризика. Рефлектори нас, изгледа, заслепљују, али, ипак, користимо оне мале стварчице које сви држе у рукама и куцкају. Чак и када прочитају како је неко убијен, како се неко убио или,

пак, о рату или нечему још горем, они само листају даље. Сажаљења нема, а емпатија је постала бајка која се чита деци. “Зелени папирићи” су све што је битно. Речено нам је да што их више имамо, ми ћемо бити срећнији, испуњенији. Нико не разуме да ће се сваки тај папир, сваки тај динар потрошити сам. Има пар нас у позоришту који стоје голи гледајући ову сцену. Не видимо рефлекторе, а плашимо се телефона. Ми смо маскоте, нас исмевају, а нико ништа не говори. Уништили су нам децу, свако други је на лековима за

„Све на свету избледи, огугла; и одушевљење, и љубав, и дужност, и сажаљење“

Ништа на овом свету није вечно - ни човек, нити било које друго живо биће, ни градови, ни државе нису вечне, а о љубави да не причамо.

Све једног дана избледи, па онда и нестане; изгледа да је то постало неписано правило, сви већ добро знају да оно што је и лепо - кратко траје. Нажалост, мало је оних који су осетили праву љубав, јер она траје до краја живота. Често поверујемо у нечију изговорену фразу “волим те”, поверујемо да је некеме стало, истински стало до нас, држимо се обећања које нам је дато, иако после одређеног времена, делом свога срца - ни сами не верујемо да ће нам оно бити испуњено. Шта рећи о оваквом свету? Када нешто добро урадите - добијете похвалу, али шта вам она значи када врло брзо већина, подсвесно или трудећи се, заборави ваш леп гест. Када за слободу дате свој живот, своју младост, своју снагу – добијете сажаљење других, надате се да ће то народ „позлатити“, као што се и Благоје казандија надао. Али, не буде тако, све бледи, све избледи, па и осећај захвалности, осећај солидарности... Ваљда је све то једна од мноштва грана живота. Захваљујући нашим песницима и писцима - неки од јако важних догађаја и примера су записани, у тим делима овековечени. Али ко још чита та дела, верујем да их обрађују и читају само наставници са својим ученицима у школи. Жалосно. Ни вера није вечна, што нам показују управо једно од тих дела - због неслоге и страха, већина људи је променила веру зарад “пуног трбуха”. Сва срећа, увек има изузетака - оданих људи попут Пилипенде који ни за велике плодне оранице, које би му цар “дао”, није желео да заборави ко је, желео је да буде чистог образа и да држи до себе, да буде веран своме народу. Љубав и оданост према отаџбини не сме да избледи лако, дужност да се она одбрани од непријатеља, такође; али не мисле сви тако. Већина људи, тада, а и сада, такво мишљење вероватно сматра само једином од опција. Благојев син, Пилипенда и многи други књижевни ликови нас уче да неке ствари не могу и не смеју имати опције! Слобода, љубав, отаџбина... Постоји само више излаза из тешких ситуација, дозвољено је само тражити прави излаз из проблема и изазова који су пред нама.

Истинска љубав је, нажалост, постала апстрактан појам, оданост, вера и нада - нешто што се више не подразумева, све је избледело и бледеће и даље; али све има и имаће смисла док постоји и један човек чије је срце испуњено љубављу, вером и надом да ће овај свет опстати, да ће се људи вратити оном што је најважније...

Ива Ђулић 8/5

смирење. Лажи су постале истина, а истина – за њу нико не зна. Без циљева, остали смо сви заглављени на овој бини, у овом позоришту, уплашени овог ризика који играју ови глупи људи у оделима говорећи нам да су они ми. Они треба да буду ми?! Па, када их погледам, ја видим празну керамичку лутку. И доста ми је свега. Доста ми је насиља, туге, маски, партије ризика и овог константног страха. Ја, као и сви, једнако смо битни са сваком том особом која има више новца или више камера упретих у њих. Ја, као и сви, можда нисмо лепи свима, али јесмо некеме. И ја, и, надам се још њих, желимо промену. Знам да нисам једина која саосећа, знам да нисам једина која жели истинску срећу и знам, ја знам, да морам почети од себе, да морам променити себе да бих помогла другима у истој мисији. За сада ћу сићи са ове сцене, прекрити себе и изаћи из овог заслепљујућег кошмара. Бићу оно што желим од других. Можда једног дана, ја или неко други, оде и угаси оне рефлекторе, заустави тај проклети ризико и пружи руку свим овим изгубљенима. Можда ће неко научити све те људе емпатији и рећи им како има бољег у свету. И чекаћу тај дан. Дан кад ће срећа бити нађена. До тамо је дуг пут, туга је неизбежна, црна хроника, ипак, јесте постала исто што и дневник, али, можда, једног дана неће бити. Ја сам исто само фигурица у овој друштвеној игри, али доста малих промена, можда, направи једну велику. И увек ћу видети најбоље у другоме, и увек ћу им помоћи, јер та особа је некеме важна, и она исто значи некеме.

„Друштво чини човека“ – рекла сам, али и човек чини друштво. Пробајмо да будемо најбољи људи и да постанемо део новог, најбољег друштва.

Лана Нововић, 8/3

Грета Тунберг

ГРЕТИН ПРОТЕСТ

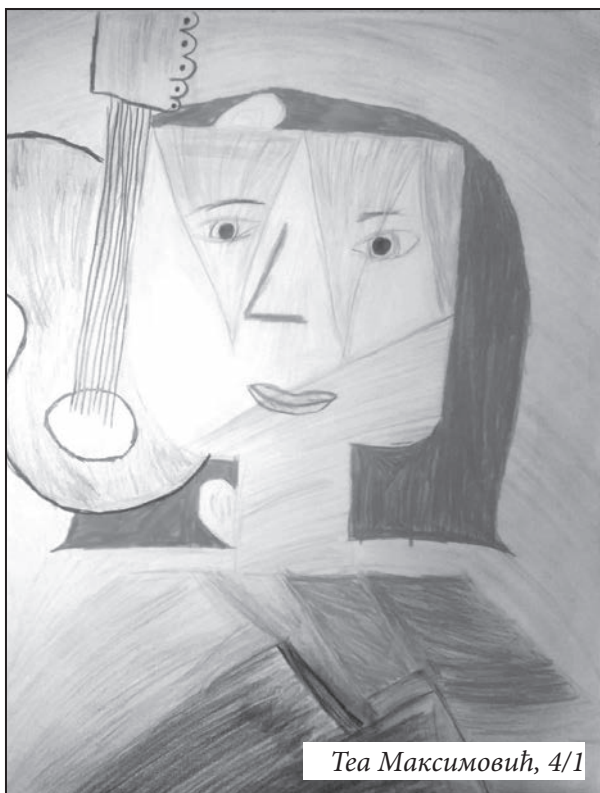
Грета Тунберг је девојчица која има шеснаест година. По чему је посебна? Она је обична девојчица. Истовремено је веома необична: номинована је за Нобелову награду за мир. Грета је шведска активисткиња. Постала је позната широм света због својих протеста. Почели су као протести против климатских промена које је Грета петком организовала у својој школи у августу 2018. године. Глас о овом протесту проширио се не више од сто земаља света. По киши, по снегу или летњој врућини, свакога петка у току двадесет девет недеља, шведска активисткиња изостајала је из школе како би протестовала испред зграде

државног парламента. Она захтева брзо деловање против климатских промена.

Гретин протест назван „школски протест за климу” инспирисао је младе људе у Белгији, Великој Британији, Немачкој и Аустралији да је прате. Ученици у скоро сто земаља широм света обећали су да ће се придружити њеном протесту. За тако мало дете, Грета је јако успешна и јако еколошки свесна! Држи сјајне и надахнуте говоре. Можете је видети и на Facebook-у како покушава да подигне свест људи и ту најављује следећа догађања која организује! Јако је утицала на људе, чак толико су се три младе америчке активисткиње удружиле са десетинама колега међу којима је била и Грета, у планирању протеста у најмање 35 америчких држава. Протест је прерастао у покрет.

Добила је многе награде, међу којима је најзначајнија шведска државна награда за жену године 2018. Тајмс магазин ју је прогласио једном од 25 најутицајнијих тинејџера у свету 2018. године. Номинована је за Нобелову награду за мир 2019.

Софија Доброта 5/2 и Нађа Миливојевић 5/2

Тea Максимовић, 4/1

Јована Башовић, 8/4

КАКО ТРЕБА ДА ИЗГЛЕДА ПРАВИЛНА ИСХРАНА ДЕЦЕ

Правилна исхрана деце је данас најважнији задатак сваког родитеља. Брза храна, неразноврсна исхрана, много беланчевина у исхрани – све то доводи до, данас, можда најчешћег здравственог проблема код деце, а то је ГОЈАЗНОСТ.

За основце нису потребани висококалоријски оброци, већ здрави, разноврсни оброци. Висококалоријски оброци доводе до слабијег памћења, губитка концентрације... Основцима су потребна три главна obroka и најмање две ужине. Поред здраве исхране потребна је и физичка активност.

Анкете су показале да већина деце уопште не доручкује или доручкује веома мало, тако да им је први оброк тек онај који једу за време великог одмора. За време тог великог одмора, деца углавном конзумирају разне слаткише и пецива (чипс, пецива из пекаре, палачинке...).

Приказаћемо вам примере препоручљивог доручка за 13-годишње дете:

ДОРУЧАК:

1. интегрални хлеб, јаје, млеко;
2. овсене пахуљице с млеком уз додатак какаа, кокоса, орашастих плодова, итд.;
3. јечам у зрну са додатком сезонског воћа;
4. смути са јогуртом и бобичастим воћем, уз додатак чија семенки;
5. интегрални сендвич са сирним

намазом и парадајзом;

6. палента са киселим млеком;
7. хлеб са млечним или путером од орашастих плодова и мед...

Преподневна ужина зависи од доручка, према горе наведеном примеру доручка показаћемо вам пример ужине...

ПРЕПОДНЕВНА УЖИНА:

1. свеже цеђени сок;
2. банана;
3. интегралне плочице;
4. погачице од хељде;
5. јабука;
6. домаћи кексићи;
7. орашаста плодови...

Ручак треба да буде заснован на поврћу, протеинима биљног и животињског порекла и угљеним хидратима.

Приказаћемо вам примере здравог ручка основаца:

РУЧАК:

1. телећа чорба са салотом (купус или зелена салата), хлебом и киселим млеком;
2. мусака од кромпира, шаргарепе и хељде, са салатом од цвекле и сиром;
3. пасуљ без меса, са хлебом;
4. грашак са пилетином, зеленом салатом;
5. јунећа шницла са кромпирићима и киселим краставцима;
6. пилећа супа, рижото и пилетина са салатом од купуса;

7. сојине плескавице са грилованим поврћем и ротквицама...

Идеално је да поподневна ужина буде око 16 сати. Тада долази до највећег пада концентрације и нивоа шећера у крви, па нам је потребно слатко освежење. Поподневна ужина зависи од претходних obroka, па вам дајемо неколико примера за поподневну ужину који се могу конзумирати и код куће и у школи:

ПОПОДНЕВНА УЖИНА:

1. црна чоколада 25 гр;
2. воћна салата;
3. бонжита;
4. сезонско воће са орашастим плодовима;
5. пудинг или топла чоколада;
6. воћни смути;
7. лимунада...

Вечера не треба да буде обилна, ни калорична. Најбоље би било да је вечера између 18 и 19 сати.

Погледајте и наше предлоге за вечеру:

ВЕЧЕРА:

1. мала порција тестенина;
2. риба с додатком кромпира и зелене салате;
3. оброк салата (цезар, лосос, мексичка...);
4. тортиље;
5. печени кромпир, сир и салата;
6. интегрални сендвич;
7. кисело млеко са пројицама...

НЕПРАВИЛНА ИСХРАНА = ГОЈАЗНОСТ

ПРАВИЛНА ИСХРАНА=ЗДРАВЉЕ

ДЕСЕТ НАЈБОЉИХ СПОРТОВА

Десето место наше листе заузео је фудбал.

Фудбал је тимски спорт који се игра између две екипе. Настао је у Великој Британији. Свака екипа има по 11 играча. Фудбал се игра у преко 200 земаља. Правила фудбалске игре донета су у 19. веку.

Девето место је кошарка.

Кошарка је врста тимског спорта која је настала у САД-у. Она је међу најгледанијим спортовима. Развила је уобичајене технике, шутирање додавањем и вођење, као и положај играча и нападачки систем.

Осмо место наше листе заузима цију-цицу.

Циу-цицу је јапанска борилачка вештина која обухвата: обарање, полуге итд. У Јапану се користи и хладно оружје (ножеви, мачеви, нунчаке...). Користили су их самураји. Убрајају се у данас најстарије јапанске борилачке вештине. Цију-цица данас припада класичним јапанским борилачким вештинама.

Седмо место заузима голф.

Голф је настао у Шкотској у 14. веку. Претпоставља се да су први играчи били пастири. Први пут на олимпијади се појавио 1900. Године 1854, основан је данас најстарији голф клуб на свету The Royal and Ancient Golf Club of St Andrews.

Шесто место заузима карате.

Карате је борилачка вештина пореклом из Јапана, из тадашњег Рукју краљевства. Модерни назив за карате је каратедо. Карате има два дела: борбе и кате. Карате на децу позитивно утиче на усвајању здравог начина живота, развој личности, развијању радних навика и самодисциплине. Деца постају одлучнија и знају како да се поставе у одређеним ситуацијама.

Пето место наше листе заузима јахање.

Дружење коња и човека потиче од 2000. године п. н. е. Јахање ослобађа и даје поглед на природу. Јахање активира најзапостављеније мишиће у телу. Побољшаћете кондицију, ојачати мишиће и сагорети калорије. Јахање јача осећај поверење између коња и јахача. Јахање се може брзо и лако савладати.

Четврто место на нашој листи заузима гимнастика.

Гимнастика је комбинација моторичких вежби и способности као што су координација, грациозност, спретност, снага, флексибилности и сл. Све то заједно упаковано са акробатским вештинама, које изводе подједнако мушкарци и жене на много нивоа од локалних клубова до школа, факултета. Гимнастика се може тренирати од пете године живота.

Бронзану медаљу добија пливање.

Пливање је једно од најбољих начина вежбања зато што ангажује неколико делова тела у окружењу које није стресно за згобове. Пливање код деце позитивно утиче на кичму. Постоје различите технике пливања, а неке од њих су: краул, прсно, делфин, леђно итд.

Сребро осваја теквондо.

Теквондо је олимпијски спорт, пореклом из Кине. Теквондисти имају пуно кондиције, и снаге коју исказују у својим борбама. Мајстори теквондоа су искусни такмичари који у већини случајева охрабрују своје ученике када иду први пут на такмичање. На тренинзима теквондоа вежбају се тешки ударци из скокова, који се увежбавају вежбањем кондиције.

Златну медаљу осваја атлетика.

Атлетику још зову „краљица спортова“. Настала је 2250. године п. н. е. Атлетика обухвата трчање, бацање и скакање. Атлетским вежбама стиче се физичка снага, издржљивост, брзина и окретност, а учвршћују се својства воље као што су храброст, одлучност и упорност. На олимпијади се први пут појавила 1896. Најразвијенија је у САД-у, Немачкој, Јамајци итд.

ГАЛЕРИЈА СЛИКА

Цветковић Миа, 4/5

Ана Мараиш, 4/2

Цветковић Миа, 4/5

Јања Маричић, 4/5

Лазар Ивановић, 4/2

Лука Недељковић, 4/5

Урош Димитријевић, 4/2

Нађа Миливојевић, 5/2

Вукашин Јовановић

Калина Ђуровић, 4/1